

Karol Dučák: Lze smýt dědičný hřích státu Izrael?

- CZ24 News | 30. října 2023

Než se dostaneme k odpovědi na tuto otázku, musíme si ujasnit, že dědičný hřích státu Izrael vznikl v momentě jeho zrodu dne 14. května 1948. Izrael totiž vznikl na uloupené půdě, zbrocené krví palestinských Arabů, vyvražďovaných sionistickými teroristy už před vznikem státu Izrael. V cizí zemi, která Židům nepatřila a byla násilím odebrána jejím původním obyvatelům. A tuto loupež země nebylo možné dokonat bez postupné systematické likvidace původního obyvatelstva Palestiny. Toto je dědičný hřích Izraele, který je zdrojem soustavného nepokoje tohoto výbušného kousku světa.

Hned na začátek si řekněme, že jeden z nejotřesnějších masakrů palestinského obyvatelstva zorganizovala 9. dubna 1948 židovská teroristická komanda Irgun a Lechi v palestinské vesnici Dajr Jásín. Židovští teroristé při ní vyvraždili 254 lidí, včetně žen a dětí. Bylo mezi nimi i 35 těhotných žen. Jejich těla teroristé po činu naházeli do studny. Později byla pod hromadami mrtvých těl nalezena živá šestiletá dívka. Hrůzu masakru ve vesnici Dajr Jásín lze porovnat jen s hrůzou zločinů německých nacistů v Oradouru a Lidicích. Masakr byl tak děsivý, že se od něj distancovali i mnozí židovští intelektuálové. Oficiálně se od něj distancovala i Židovská agentura, ale to jí nebránilo později využít psychologického účinku masakru k zastrašování Arabů. Využila k tomu letáky a auta s ampliony, která jezdila po arabských vesnicích, aby arabsky zastrašovala vesničany, že pokud neopustí své domovy, stane se osud Dajr Jásínu i jejich osudem. Židovský spisovatel Don Peretz popsal účinky Dajr Jásínu jako „masovou psychózu strachu, která se zmocnila celého arabského společenství.“ (Lilienthal, A. M.: *Sionismus*, Vydání první. Praha: Orbis 1988, s. 91)

Vznik státu Izrael patří k nejnešťastnějším a nejspornějším momentům v dějinách lidstva i v dějinách židovského národa. Připomeňme si, že geniální papež Pius XII. již před vznikem státu Izrael projevoval vážné obavy o osud palestinských Arabů a energicky vystupoval na jejich obranu. Proto radikálně vystupoval proti vzniku židovského státu a nikdy ho neuznal. Vývoj událostí v tomto neklidném regionu až do dnešních dnů mu dává v plném rozsahu zapravdu.

Přitom právě papež Pius XII. byl velký ochránce Židů. Židovský teolog a historik Pinchas Lapide odhaduje, že Pius XII. jich zachránil před usmrcením nacisty nejméně 700 000, ale pravděpodobně dokonce až 860 000. (srov. Senninger, G.: *GLAUBENSZEUGEN ODER VERSAGER? Katholische Kirche und Nationalsozialismus. Fakten-Kritik-Würdigung*. 4. überarbeitete und erweiterte Auflage. St. Ottilien: EOS-Verlag, 2009. ISBN 9783830673149, s. 219)

Papež Pius XII. skrýval Židy, kde jen mohl. Jen v samotné papežské rezidenci Castel Gandolfo našlo útočiště kolem 8 000 uprchlíků. Ovšem nejen tam. Na papežův příkaz skrývaly Židy všechny katolické instituce v Římě. Celkem více než 150 klášterů a církevních zařízení jim poskytovalo střechu nad hlavou. Za své počínání si papež Pius XII. vysloužil přezdívku „Tichý zachránce“. Úcta židovských osobností k papeži Piovi XII. byla tak velká, že římský vrchní rabín Israel Zolli konvertoval v roce 1945 na katolickou víru a zvolil si křestní jméno Eugenio k uctění papežova občanského jména Eugenio Pacelli. Spolu s ním konvertovala také jeho manželka.

V den úmrtí papeže zaznělo mnoho pochvalných slov na jeho adresu ze strany mnoha židovských představitelů. Pro ilustraci to byla například izraelská ministerská předsedkyně Golda Meirová, římský velerabín Elio Toaff a jiní. (srov. Senninger, G.: *GLAUBENSZEUGEN ODER VERSAGER? Katholische Kirche und Nationalsozialismus. Fakten-Kritik-Würdigung*, s. 213)

Myšlenka masového vysídlení Židů z Evropy spatřila světlo světa již v 19. století. Za zakladatele sionismu v moderním smyslu slova je považovaný filozof a spisovatel Moses Hess, který ve své knize *Rom und Jerusalem, die letzte Nationalitätsfrage*, publikované v Lipsku v roce 1862, požadoval vytvoření židovské společnosti v Palestině. Na jeho myšlenky později navázal Lev Pinsker v roce 1882 svou publikací *Auto-Emancipation!*, ale nejvíc se v rozvoji sionistického hnutí angažoval Theodor Herzl. Ten vystoupil v roce 1897

na sionistickém kongresu v Basileji s myšlenkou na „veřejně uznaný a legálně zaručený židovský domov v Palestině.“ (Lilienthal, A. M.: *Sionismus*, s. 28)

To byl praktický začátek dlouhé cesty sionistů k vytvoření státu Izrael.

Je však třeba říci, že myšlenka vystěhování Židů do nové vlasti nebyla židovským specifickým a zabývaly se jí i nežidovské osobnosti. V roce 1885 německý orientalista Paul de Lagarde (vlastním jménem Paul Anton Böttcher) ve svém článku *Über die nächsten Pflichten deutscher Politik* (O nejbližších závazcích německé politiky) poprvé rozvíjí úvahy o masovém vysídlení „židovského obyvatelstva Evropy na Madagaskar...“ (Brechtken, M.: *Madagaskar für die Juden. Antisemitische Idee und politische Praxis 1885–1945. (Studien Zur Zeitgeschichte)*, s. 16)

Právě v Německu byly úvahy o vysídlení Židů z Evropy, a to nejen na Madagaskar, ale také na Novou Guineu, Guyanu, či dokonce i do Austrálie, vždy nejživější. Paradoxně si však tyto myšlenky osvojili i samotní Židé. Theodor Herzl, jeden ze zakladatelů sionismu, zvažoval možnost vytvoření vlastního židovského státu na Madagaskaru, případně jinde na území afrického kontinentu, nebo v Palestině, která byla v té době součástí Osmanské říše. V tomto ohledu podnikal i konkrétní kroky. Jednání s tureckým sultánem Abdulhamidem o vytvoření židovského státu v Palestině skončila neúspěchem, proto se Herzl obrátil na britského ministra pro kolonie Josepha Chamberlaina, který mu nabídl „území dnešní Keni. Převážná část politických sionistů však nepředpokládala, že by židovský stát mohl být jinde než v biblickém Sionu.“ (Lilienthal, A. M.: *Sionismus*, s. 27)

Chamberlainův keňský návrh spolu s plánem na autonomní společnost v Argentině, se kterým přišel baron Maurice de Hirsch, způsobil rozpory mezi Židy, protože někteří by v té době přivítali vytvoření samostatného židovského státu kdekoli na světě, zatímco jiní trvali na tom, že jejich nový domovský přístav musí být „znovuzrozením starého Sionu v Palestině.“ (Lilienthal, A. M.: *Sionismus*, s. 27)

Nejednota v židovské pospolitosti trvala celá desetiletí. Ještě stále byl ve hře kromě Palestiny a jiných oblastí světa také Madagaskar, čtvrtý největší ostrov světa, považovaný v mnoha evropských zemích za místo nové židovské vlasti. Například v Nizozemsku, o čemž svědčí brožura *Arische Rasse, Christliche Kultur und das Judenproblem* (Arijská rasa, křesťanská kultura a židovský problém), kterou v roce 1931 vydal Egon van Winghene. V této publikaci autor pod heslem *VOLL-ZIONISMUS* (Plný sionismus) propagoval i usídlení všech Židů na Madagaskaru. (srov. Brechtken, M.: *Madagaskar für die Juden. Antisemitische Idee und politische Praxis 1885–1945. (Studien Zur Zeitgeschichte)*, s. 38-39)

Egon van Winghene představuje doslova Madagaskar jako *The Future Home for the Jews* (Budoucí domov pro Židy). (srov. Brechtken, M.: *Madagaskar für die Juden. Antisemitische Idee und politische Praxis 1885–1945. (Studien Zur Zeitgeschichte)*, s. 298)

Zmíněná brožura nizozemského autora oživila myšlenky realizace židovského osídlení Madagaskaru a oslovila mnohé evropské politiky. Egon van Winghene ale nebyl jediný, kdo prosazoval Madagaskarský plán. Kromě něj přispělo k popularizaci projektu deportace Židů na Madagaskar, tehdejší francouzskou kolonii, vícero antisemitů, především Britové Henry Hamilton Beamish a Arnold Leese. (srov. <https://www.zukunft-braucht-erinnerung.de/der-madagaskar-plan/>)

Díky jejich působení Madagaskarský plán vzaly v úvahu vlády Velké Británie, Francie, Nizozemska, Belgie a Polska. I němečtí nacisté dřív, než se rozhodli masově vyvražďovat židovské obyvatelstvo v táborech smrti, zvažovali nejprve „plán přesunout čtyři miliony Židů z Evropy na ostrov Madagaskar.“ (<https://sk.eferrit.com/madagaskarsky-plan/>)

První konkrétní kroky však uskutečnilo v roce 1937 Polsko, které po projevení zájmu podpořit židovskou emigraci na Madagaskar dostalo od Francie povolení vyslat na tento ostrov, patřící Francii, tříčlennou zkušební komisi, aby prozkoumala možnosti vystěhování polských Židů. Komisi tvořili Mieczyslaw Lepecki, Leon Alter a Salomon Dyk. Kromě polské a francouzské vlády uvažovala o usazení Židů na Madagaskaru i britská vláda a dokonce i *Joint Distribution Committee* (JDC). (srov. <https://www.zukunft-braucht-erinnerung.de/der-madagaskar-plan/>)

Nicméně závěry členů komise po přezkoumání ostrova nebyly zrovna optimistické. Podle neoptimističtějšího odhadu Madagaskar „by dokázal být soběstačným domovem pro asi 60 tisíc lidí. Nejpesimističtější bylo naopak tvrzení o pouhých dvou tisících. Madagaskařané sice proti případnému přílivu imigrantů protestovali, to však nic neměnilo na faktu, že Polsko nadále jednalo o možném vystěhování Židů s tehdejším koloniálním pánem ostrova: Francií.“ (<https://break.cas.sk/2020/04/18/plan-madagaskar-hitlerov-sen-o-obrovskom-gete/>)

Začátkem roku 1938 se v této záležitosti více začali angažovat i nacističtí pohlaváři v Německu. Deset dní před připojením Rakouska k Německé říši, byl Adolf Eichmann pověřen shromážděním materiálu pro „zahraničněpolitické řešení židovské otázky“.

Plán podpořili významní nacističtí pohlaváři jako Hermann Göring, Joachim von Ribbentrop, Hans Frank a jiní. Když Himmler v květnu 1940 předložil tento plán Hitlerovi, Führer se s ním ztotožnil a přijal jej jako novou politickou linii. Realizaci Himmlerových plánů pověřil vedoucího oddělení pro „židovskou problematiku“ na ministerstvu zahraničí Franze Rademachera. Později byli do přípravy plánu zapojeni další nacističtí pohlaváři. (srov. <https://sk.eferrit.com/madagaskarsky-plan/>)

Madagaskarský plán však nakonec nebyl realizovaný. Jelikož Němci nedokázali porazit Velkou Británii, nemohli kvůli mohutnému britskému loďstvu realizovat plán vysídlení Židů na Madagaskar. Hitlera od realizace tohoto záměru odradilo také plánování invaze do Sovětského svazu a „s ním spojené přeměrování toku financí... Definitivní tečku za plánem dala opět Velká Británie, když v květnu 1942 ostrov dobyla.“ (<https://break.cas.sk/2020/04/18/plan-madagaskar-hitlerov-sen-o-obrovskom-gete/>)

Ztroskotání Madagaskarského plánu v nacistickém Německu zpečetilo osud milionů Židů v Evropě. Nacisté přistoupili k mnohem drastičtějšímu řešení židovské otázky a namísto přesunu židovských obyvatel z Evropy na Madagaskar začali v nejpřísnějším utajení plánovat nelidskou genocidu milionů Židů.

Nakonec jediným projektem přesídlení Židů a vytvoření nové domoviny pro ně, který se před druhou světovou válkou realizoval v praxi, stal vznik Židovské autonomní oblasti na východě Sovětského svazu v roce 1934. Existuje dodnes jako federální subjekt Ruské federace (po pádu SSSR), přestože židovská populace tvoří zhruba jen jedno procento z celkového počtu obyvatel této autonomní oblasti. (srov. <https://break.cas.sk/2020/04/18/plan-madagaskar-hitlerov-sen-o-obrovskom-gete/>)

Během první světové války, ale především po ní, výrazně zesílil sionismus a jeho požadavek vytvoření židovského státu v Palestině. K významnému posunu při realizaci sionistických plánů došlo v roce 1916, kdy britská vláda přislíbila nezávislost většině území východního arabského světa včetně Palestiny na oplátku za podporu Velké Británie v první světové válce. S významnou podporou Arabů Britové porazili Osmanskou říši, podporovanou Německem. Vůči Palestincům se však Britové

dopustili zradu vyhlášením Balfourovy deklarace, slibující sionistickému hnutí židovský národní domov v Palestině. Britové na tomto území vytvořili mandát, kterým nahradili tureckou okupaci Palestiny. Proradní Britové hráli na dvě strany a

umožnili sionistům dokonat jejich zločinný plán, čímž přispěli významnou měrou k naplnění tragédie Palestinců v pozdějším období.

Je však třeba připomenout, že ne všichni Židé se se sionismem ztotožňovali. Bylo mezi nimi a dodnes je mnoho antisionistů. Mimochodem i Albert Einstein, velký učenec se židovskými kořeny, myšlenku židovského státu odmítal a počiny sionistů kritizoval. Jedním z mnoha antisionistů byl také americký židovský intelektuál Alfred M. Lilienthal, který ve své publikaci *The Zionist Connection*, vydané nakladatelstvím Dodd, Mead & Company v New Yorku v roce 1978, podrobil praktiky sionistů tvrdé kritice. V tomto článku jsou mimo jiné použity i údaje ze zkráceného českého překladu této knihy Alfreda M. Lilienthala, která vyšla tiskem v Praze v roce 1988 pod názvem *Sionismus*. (srov. Lilienthal, A. M.: *Sionismus*, Vydání první. Praha: Orbis 1988) Publikace ani po dlouhých letech od svého vydání neztratila nic ze své aktuálnosti a je klíčem i k pochopení krize, kterou je zmítán současný Izrael.

Snaha vytvořit židovský stát na území Palestiny vyvolala četné protesty židovských antisionistů i mnoha Arabů. Nic to však nepomohlo. Sionisté svůj záměr nakonec uskutečnili, museli však čekat až do roku 1948.

Je nutné jednoznačně konstatovat, že vznik státu Izrael nelze ospravedlnit žádným předchozím pronásledováním Židů v minulosti pochybnými nevědeckými postuláty sionistů. Ti zdůvodňovali své rozhodnutí vytvořit stát Židů na území Palestiny historickými vazbami jejich předků k území Palestiny ještě z předkřesťanské éry. Neuvědomovali si, že uplatňovat si dědické nároky na toto území po staletí diaspory je přinejmenším problematické. Pokud bychom totiž zobecnili takovou logiku v mezinárodním právu, musely by například Spojené státy americké vytvořit na svém území indiánský stát, vrátit vládu do rukou původním obyvatelům Ameriky a hromadně odtud deportovat přistěhovalce, kteří přišli na toto území po dobytí Ameriky Evropany.

Anebo, abychom byli blíže realitám v ČR i SR, uveďme zde argumenty Miloše Mendela z jeho Předmluvy k již zmiňované publikaci Alfreda M. Lilienthala, která vyšla tiskem v Praze v roce 1988 pod názvem *Sionismus*:

„Představme si, že by dnes někdo začal zpochybňovat existenci maďarského národa v jeho dnešních hranicích jen proto, že na území historické Panonie, kam se maďarské kmeny přistěhovaly v 10. století, předtím žilo slovanské obyvatelstvo. A své opodstatnění by pak, koneckonců, měly i ‚historické‘ nároky nacistů na českou kotlinu, neboť před příchodem Slovanů v 5. století bylo v Čechách prokazatelně germánské osídlení.“ (Mendele M.: *Předmluva*. In: *Lilienthal, A. M.: Sionismus, Vydání první. Praha: Orbis 1988, s. 7*)

Tak si představme, že by dnes Němci žádali od České republiky vrácení území české kotliny, na kterém žili před půldruhým tisíciletím jejich germánské předkové! Už na první pohled to zní absurdně! Jenže přesně toto požadovali Židé od palestinských Arabů!

Vznik státu Izrael v roce 1948 na území obydleném majoritním arabským obyvatelstvem tedy logicky způsobil, že se tento region stal jednou z nejvýbušnějších oblastí naší planety.

Pokud by byli sionisté obsadili některé velmi málo obydlené území, bylo by takové řešení méně bolestivé. Palestina však byla obydlena palestinskými Araby. Vyznavačů židovské víry tam bylo velmi málo. Ještě i „na přelomu 19. a 20. století jich zde nebylo více než 50 000.“ (Lilienthal, A. M.:

I v roce 1917 tvořila židovská populace v Palestině pouze 7 % ze 700 000 obyvatel území. Ostatní „byli muslimové (570 000) a křesťanští Arabové (70 000).“ (Lilienthal, A. M.: *Sionismus*, s. 87)

Je důležité připomenout, že papež Pius XII., který měl tak velké zásluhy při záchraně Židů během druhé světové války, byl po vzoru svých předchůdců Benedikta XV. a Pia XI. rozhodným odpůrcem sionismu.

Nic však sionisty nemohlo zastavit v jejich počínání. Při realizaci svého snu se sionističtí vůdci s nikým nemazlili a nikoho nenechávali na pochybách, že jsou ochotni dopustit se i těch nejobludnějších zločinů. Jejich teroristická komanda pracovala se stále preciznější brutalitou. Výpočet sionistických zločinů po celou dobu jejich působení by byl dlouhý a mimořádně krvavý. A ani zdaleka nebyl zaměřen jen na Araby, ale na všechny, kteří jim stáli v cestě při realizaci jejich zločinného plánu.

Začátky sionistického terorismu spadají do období před druhou světovou válkou, ale sionisté terorizují okolní svět už celá desetiletí až dodnes. Obrátili se dokonce i proti Britům, kteří jim v mnohém pomohli. Při vyhození jeruzalémského hotelu King David do vzduchu 22. července 1946 bylo zabito 91 lidí a dalších 45 bylo zraněno. Zahynulo 28 Britů, 41 Arabů, 17 Židů a 5 příslušníků jiných národů. Podle některých zdrojů však bylo při této teroristické akci zabito až 92 lidí. Hotel byl pro tento teroristický čin vybrán proto, že v něm „sídlily orgány britské mandátní správy v Palestině.“ (<https://hanackyjeruzalem.cz/clanky/deni-v-palestine-do-roku-1948/>)

Už předtím, 6. listopadu 1944, byl příslušníky teroristického komanda Lechi „zavražděn Walter Edward Guinness, první baron Moyne, což byl britský státník, vlastník pivovaru Guinness, a politik.“ (<https://hanackyjeruzalem.cz/clanky/deni-v-palestine-do-roku-1948/>)

Sionisté neušetřili dokonce ani Židy. Teroristé z organizace Hagana 25. listopadu 1940 potopili parník Patria nedaleko přístavu Hajfa. Při tomto teroristickém činu zahynulo kolem 270 ilegálních židovských přistěhovalců. Paradoxně, původním cílem teroristů nebylo potopení lodi, ale – jak uváděl v listopadu 2009 *Roš chodeš : Věstník židovských náboženských obcí v českých zemích a na Slovensku* – snaha znefunkčnit loď, aby nemohla podle britských plánů odplout na Madagaskar. Briti totiž nechtěli dovolit vylodění v Palestině a tak Hagana rozhodla, že poškodí kotle a tím znemožní parníku odplout. Svůj čin však sionisté zfušovali a bomba prorazila v boku lodi otvor, načež šla loď ke dnu. Většina pasažérů z potápějící se lodi byla sice zachráněna a evakuována na břeh, avšak vinou zbabrané teroristické akce sionistů „268 lidí zahynulo.“ (<https://www.fzo.cz/wp-content/uploads/ros-chodes-2009-11.pdf> , s. 2)

Po druhé světové válce intenzita sionistického terorismu v Palestině narůstala. Do tohoto období zapadá i již zmíněný masakr palestinského obyvatelstva ve vesnici Dajr Jásín dne 9. dubna 1948.

Sionisté ucítili obrovskou šanci dovést svůj zločinný plán do konce již po rezoluci OSN z 29. listopadu 1947, která neúspěšně rozdělila Palestinu na dva státy. Ještě i v té době však bylo možné přijmout méně krvavé řešení. Zvláštní výbor pro Palestinu (UNSCOP), vytvořený OSN v květnu 1947, totiž 31. srpna téhož roku navrhl dvě řešení: vytvoření federálního dvounárodního státu a rozdělení. Naneštěstí právě většinový návrh rozdělení Palestiny „přijalo Valné shromáždění OSN 29. listopadu 1947 jako rezoluci číslo 181. Usnesení prošlo díky energické podpoře amerického prezidenta Harryho Trumana.“

(<https://hnonline.sk/history/nove-dejiny/1069491-plan-rozdelenia-palestiny-zlyhal-uz-na-zaciatku-a-spustil-nekonecnu-seriu-konfliktov>)

33 států hlasovalo pro rezoluci, 13 jich odmítlo a 10 států se zdrželo hlasování. Židé povětšinou plán přijali, většina arabských představitelů a arabských států však odmítla samotnou možnost vzniku židovského státu, ve kterém se Arabové stanou podřadnou minoritou, a kritizovala i velikost a kvalitu území židovského státu. Proto Arabové tuto rezoluci OSN odmítli a požadovali zachování nedělitelnosti území Palestiny. Byli však převálcováni vývojem událostí, které nabraly nezvratný trend. Vznik státu Izrael v roce 1948 definitivně zpečetil tragický osud Palestinců. Židé, kteří byli kdysi národem bez vlasti, oloupili Palestince o jejich vlast, kterou si neprávem přivlastnili.

Vznikem státu Izrael teror vůči původním obyvatelům území Palestiny nabyl obudných rozměrů. Arabové sionisté hromadně vyháněli z jejich domovů, aby se do nich už nikdy nevrátili. Tento scénář realizovali několik následujících desetiletí. Politika ničení palestinských obydlí, ba celých arabských vesnic na celém území kontrolovaném Izraelem, se stala velmi účinným nástrojem sionizace Palestiny.

Celá existence státu Izrael je obdobím neustálého pošlapávání práv palestinských Arabů, kteří se po desetiletí marně domáhali spravedlnosti. Nepomohly jim ani rezoluce OSN, ani tlak světového společenství na Izrael. Za židovským státem totiž stál nejmocnější z mocných protektorů, USA.

Izrael se od svého vzniku v roce 1948 snažil vybudovat stát s rozhodující židovskou většinou. To však bylo prakticky nepředstavitelné bez postupné systematické likvidace původního obyvatelstva Palestiny. Sionistické hnutí tedy v první řadě uvedlo do pohybu dva migrační proudy: židovské přistěhovalectví do země a nucenou emigraci Arabů ze země. Většina arabských rolníků ztratila svou půdu již během první arabsko-izraelské války v letech 1948-1949. Po zásahu ozbrojených sil se orné půdy arabských vesnic zmocnily nejbližší kibucy. V zájmu vytvoření židovské většiny probíhalo masové vysídlování zchudlých Arabů. Tisíce Palestinců byly v roce 1948 přinuceny uprchnout ze svých domovů. Později se k nim v exilu připojili další, „kteří byli vyhoštěni, když válka skončila.“ (Lilienthal, A. M.: *Sionismus*, s. 74)

V roce 1947 žilo „dle údajů význačného židovského vědce dr. Juddy Magnese... v Palestině asi 600 000 Židů v porovnání s 1,2 miliony Arabů. I když Židé tehdy vlastnili jen 6 % palestinské půdy, plán na rozdělení země přisoudil sionistickému státu více než polovinu země, a to tu nejúrodnější.“ (<https://www.palestine.sk/sk/content/o-palestine>)

Ještě v roce 1948 bylo v sionisty obsazené části Palestiny, která se v roce 1948 stala Izraelem, 475 vesnic a měst. Dnes z tohoto počtu zbylo už jen 90. Zbývajících 385 podle zprávy Izraelské ligy pro lidská a občanská práva z roku 1973 srovnali se zemí sionističtí usedlíci. Dne „11. prosince 1948 přijalo Valné shromáždění OSN rezoluci č. 194, potvrzující Palestincům vyhnaným Izraelci právo na návrat do svých domovů nebo odškodnění pro ty, kteří se vrátit nechtějí. Každý rok přijímá Valné shromáždění podobné rezoluce, které Izrael jednoduše odmítá plnit.“ (<https://www.palestine.sk/sk/content/o-palestine>)

Palestinci se nikdy nedočkali vytvoření vlastního státu navzdory tomu, že „rezoluce Valného shromáždění č. 3236 potvrzuje právo palestinského lidu na sebeurčení a vytvoření vlastního nezávislého státu.“ (<https://www.palestine.sk/sk/content/o-palestine>)

Sionismus má na svědomí genocidu arabského obyvatelstva Palestiny. Sionističtí vůdci pochopili, že největší hrozbou pro realizaci jejich zruďného plánu představují vzdělání představitelé arabského obyvatelstva Palestiny, proto zavraždili tisíce palestinských vůdců, včetně učenců, duchovních vůdců, filozofů, básníků a každého, kdo inspiruje Palestince k vlastenectví. Tyto vraždy uskutečnila sionistická teroristická komanda po celém světě, dokonce i v USA.

Mezi oběťmi sionistického teroru však nejsou jen vzdělání Palestinci, ale i obyčejní obyvatelé země,

mezi nimi dokonce i tisíce dětí. Jak uvedl ve svém článku dne 5.4.2021 turecký autor Mustafa Deveci, od září 2000 izraelské bezpečnostní síly na okupovaných a obléhaných palestinských územích zabily 2 103 palestinských dětí a tisíce dalších dětí zadržovaly. Autor přitom vycházel z údajů izraelské organizace pro lidská práva B'Tselem. (srov. <https://www.aa.com.tr/tr/dunya/israil-gucleri-2000-yilindan-bu-yana-2-bin-100den-fazla-filistinli-cocu-gu-katletti/2198347>)

Obzvlášť těžký je životní úděl obyvatel pásma Gazy, tohoto největšího koncentračního tábora na světě, v němž žije v nelidských podmínkách 2,3 milionu obyvatel. Sionisté se k nim chovají jako k dobytku. Ještě i zvířata mají v Izraeli lepší životní podmínky než obyvatelé Gazy. Divit se, že v tomto nelidském prostředí státu Izrael dochází k výbuchům zoufalství a agrese palestinského obyvatelstva, je stejné farizejství, jako divit se explozím sopky v důsledku vulkanismu.

Zločinné praktiky izraelského státu v lednu 2022 podrobně popsala organizace Amnesty International v rozsáhlém dokumentu s názvem „[Izraelský apartheid vůči Palestincům: Krutý systém nadvlády a zločinu proti lidskosti](#).“

Správa „odkrývá masové vyvlastňování palestinského majetku a půdy, nezákonné vraždy, nucené přesuny, drastická omezení pohybu, ale také odeprání svobodného přihlášení se k národnosti a občanství. Jedná se o zločiny, které vytváří systém apartheidu a tedy zločiny proti lidskosti, jak je definuje Římský statut Mezinárodního trestního soudu a Mezinárodní úmluva o potlačení a trestání zločinu apartheidu. Amnesty proto vyzývá Mezinárodní trestní soud, aby začlenil zločin apartheidu do své současné investigace okupovaného území Palestiny. Zároveň apeluje na všechny státy, aby využily možnosti i pravomoci a postavily pachatele apartheidu před spravedlnost. Report organizace se opírá o dlouhodobou a pečlivou práci Palestinců, Izraelců i mezinárodních nevládních organizací.“

(<https://www.amnesty.cz/zprava/5297/izrael-pacha-vuci-palestincum-zlociny-proti-lidskosti-amnesty-vydava-novy-report>)

Přitom ke spáchaným zločinům apartheidu přiřazuje i vraždy dětí. Agnès Callamard, generální tajemnice Amnesty International, při uveřejnění reportu uvedla:

„Náš výzkum odhaluje skutečný rozsah apartheidu ze strany izraelského režimu. S Palestinci totiž zachází jako s podřadnou rasou, ať už žijí v Gaze, východním Jeruzalému nebo na Západním břehu Jordánu. Jsou navíc segregováni a systematicky připravováni o svá práva. Mezinárodní komunita má proto povinnost jednat.“ (<https://www.amnesty.cz/zprava/5297/izrael-pacha-vuci-palestincum-zlociny-proti-lidskosti-a-mnesty-vydava-novy-report>)

Je neodpustitelnou hanbou sionistické části židovského národa, že se k příslušníkům jiného národa chová stejně, jako se k Židům chovali němečtí nacisté v koncentračních táborech během druhé světové války. Je také morálně nepřijatelné, aby sionisté začali po druhé světové válce řešit problémy Židů na úkor jiných národů! Nelze napravovat páchaní křivd v minulosti pácháním nových křivd. To je naprosto nepřijatelné. Sionismus je rakovinou židovského národa. Dokonce i OSN v rezoluci z 10. listopadu 1975 nekompromisně přirovnala sionismus k rasismu a k rasové diskriminaci. Touto pečeti studu je stát Izrael poznamenán dodnes.

Ale vraťme se k původní otázce v názvu tohoto článku: je možné smýt dědičný hřích státu Izrael? Je možné přinést klid a blahobyt neklidnému židovskému národu? Určitě ano, jenže nejprve by musela být společnost v Izraeli od základů přebudována. Především by se Izrael musel zříct své rakoviny: sionismu. Židé by museli jako národ projít konverzí. Zřeknout se minulých hříchů a přijmout Ježíše Krista za svého Spasitele a Vykupitele. Přiznat Palestincům právo na sebeurčení a všechna lidská

práva, o která je připravili. A také omluvit se za zločiny, které na nich napáchali v minulosti. A především neustále konat pokání.

Je to tak jednoduché a přitom tak těžké. Jenže bez toho Židé nikdy nenajdou pokoj na tomto světě. Příslušníci vyvoleného národa už jednou musí pochopit, že cesta k míru a blahobytu nevede skrze budování silného státu s odstrašujícími zbraněmi, ale skrze Ježíše Krista. Pozitivní zprávou je, že nezanedbatelná část Židů již našla cestu ke Kristu. Svědčí o tom i případ „Icchaka, polského Žida, který po několika desetiletích přišel z Izraele do Polska, aby se vyrovnal se svými adoptivními rodiči, vedl je ke smíření s Bohem ve svátosti pokání a ukázal jim milujícího Ježíše, který odpouští a umožňuje odpuštění, který je Pravda a Milosrdenství samotné.“

(<http://www.priestornet.com/2018/12/uveril-v-jezisa-mesiasa.html>)

Toto je vzor, inspirace a cesta do budoucnosti pro všechny příslušníky vyvoleného národa.

Jiné cesty k vytouženému pokoji a blahu není.

AUTOR: Karol Dučák